

Emigrant-Wiser.

(Mel. Den blege Maane rødsomt Lyfte.)

Nu kommer Høstens kolde Binde,
Dg Vinteren med Storm og Slud,
Vi føle os saa tung i Sinde,
Dg alting ser saa sorgfuldt ud.
Dog klag kun ikke, vær kun trøstlig,
Med Vintren kommer Glædens Fæst;
Den blide Jul sig nærmer hurtig
Dg bringer sorgfuldt Hjerte Trøst.

Min Bedstemor, se Livets Bane,
Der herpaa et Exempel er,
Se Ungdommen er Sommerdage,
Med Blomster den bedækket er.

V box 14:403

Men af! saa kommer Livets Sorger
De røde Roser falde af
Dg Legemet bli'r træt af Byrder
Dg venter Hvile i sin Grav.

D gid at vi da maa benytte
Den naadefulde Levetid,
Dg Verdens Sorger saa bortbytte
Med himmelsk Jul til evig Tid.
Gud give, naar vi træt af Møie
Til Herren kaldes, vi da maa
Med Slægt og Venner sammensøie
Til Herrens Hvile vi kan gaa.

Min kjære Gamle du staar ene
Forladt af Slægt og Ven paa Jord;
Thi dine Kjære er hjemgangne
Dit, hvor ei Stormen bor.
Ja stort et Tal for dine Dage,
Men fulde udaf Strid og Savn,
Naar du staar ene her tilbage
Ei Noget raaber Moders Navn.

Jeg laa som Barn i dine Arme,
Dg som din Søn du pleied mig
Jeg husker tidt ved Hjemmets Arne
Saa mangen sorgfri Stund hos dig,
De gode Ord af dine Læber
Formanelser til rette Veie,
Hvor god du var, jeg aldrig glemmer
Dg beder dig, forglem mig ei.

Et Ønske jeg dig hermed sender,
Et Ønske fra din Søn du faar:
Det gode Forsyns Haand dig sende
En Glædens Jul i dette Aar.
Sid dine Dage maa herefter
Glide hen i stille Fred
Indtil den Tid da Herrens Kræfter
Dig bringer Jul i Ewigbed.

Farvel min kjære Bedstemoder,
Lev vel i Haab til Enkers Ven,
I Stilhed bed til Gudheds Fader,
At han os tager til sig hjem.
D gid! at der vi maatte mødes
Dg saa tilsammen leve der,
Med Slægt og Venner sammensøies.
Opfyld min Bøn o Herre kjær!

Den Anden.

Jeg sidder her saa stille udi et fremmed Land,
Nu vil jeg Pennen gribe og skrive op en Sang;
Den lange Tid forsvinder da hurtig for mig hen
Jeg husker gamle Minder og Slægtninger igjen.

Jeg har det Haab imedens, den eder bliver kjær,
Dg jeg vil altid længes, at høre ifra jer
Jeg kan dem aldrig glemme, som fjernet fra mig er,
Mig raaber til en Stemme: gid jeg dem havde her.

Betænk ret, kjære Venner, at naar man kommer hen
Langt ifra Slægt og Frænder, man længes hjem igjen;
Men jeg dog ikke klager, thi her er og en Ven,
Som kaldes for Gud Fader og bor i Himmelen.

Det er dog godt at vandre blandt Verdens Farer ud,
Da man sig let forandrer og vender sig til Gud.
I Nøden først man lærer, hvem bedste Trøstler er,
Betænk det kjære Venner, som glade hjemme er.

Nu vil jeg mig henvende til Fader og til Mo'r
En liden Bøn dem sende: forlad hvert trodsigt Ord.
Jeg var som mange andre af Verdens store Flok,
I Synden monne vandre og tænkte alt var godt.

Tilbøslig til det Onde fra Barndommen vi er,
Man glemmer tidt det Gode og Syndens Lyster gjør,
Forældrene ei lyder, men gaar vor egen Veie
Saa Sorg dem ofte bydes, men Glædens Bæger ei.

Med Taarer i mit Øie jeg ofte tænker paa,
Hvad Ondt min Moder døied for sine kjære Smaa,
De Taarer ei jeg glemmer, du Moder falde lod,
Da jeg gif ifra Hjemmet og Afsted med dig tog.

Jeg skylder dig saa meget det ved jeg visseelig,
Saa ei udaf mit Eget jeg kan belønne dig.
Du opdrog mig saa kjærligt i Guds frygt og Dyd
Og altid var du venlig, Gud lønne dig med Fryd.

Din Lærdom Moder kjære, den altid været har,
Tolmodigen at være, man gaar af Trængslen klar
Tillige bør vi stræbe, retfærdig frem at gaa,
Saa vendes alt til Glæde og Sorgen vige maa.

Saa trøst dig da min Kjære, thi jeg har ingen Nød
Om Gud vil med mig være, jeg sørger ei for Brød ;
Thi her er at bestille, Fortjenesten er god,
De som arbeide ville, faar nok til sit Behov.

Min Vise jeg vil ende og bede Hver og En,
Som Sangen faar ihænde, forglem ei Gud, din Ven,
Fortørn ei Mor og Fader, thi dem vi agte bør
Og det skal ei fortrydes om vi dem Vre gjør.

Til Slutning bør I vide, hvem Sangens Digter er
Jeg eder det skal sige, mit Navn er G. og R.
Fra Skedsmo er jeg vandret til nye Verden hen.
Adjs, farvel da Venner, gid vi faar sees igjen.